

„Ketten közülük még aznap elindultak egy Emmausz nevű helységbe, amely Jeruzsálemtől hatvan stádiumnyi távolságra feküdt.”

Az adott igehelyen Jézus mint valami potyautas szegődik a két tanítványa mellé, akik nem tudják hova tenni a feltámadása/eltűnése körüli hercehurcát. Valami elhomályosította a látásukat, nem ismerték fel a Mestert.

Milyen sokszor van velem is, hogy az élet hoz valami feladatot, megoldandó helyzetet, és csak a problémát látom benne, a rám váró fáradalmat, nehézséget, bosszankodást. Nem látok tovább az orromnál, a látásom „homályossá” válik, és bármit kitalálok, csak éppen az adott dologgal ne kelljen foglalkoznom. Leginkább lustaságból persze. Egy jó ideig persze lehet halogatni a feladatot, de végül az ember csak rászánja, elszánja magát.

Pár éve egy komoly „potyautast” kaptam a nyakamba egy betegség képében. Az elején esélyem sem volt nem foglalkozni vele, annyira ragaszkodó volt... Az évek során aztán megtanultam úgy-ahogy kezelni, együtt élni vele, de ez persze valamilyen szinten el is kényelmesített. Amikor a helyzet jobbra fordul, az ember hajlamos elfeledkezni a nehezebb időkről, esetleg nem figyel oda magára annyira, nem tesz meg mindent azért, hogy a lehető legjobb állapotba kerüljön. Aztán amikor a helyzet rosszabbra fordul, már csak bánhatja a korábbi könnyelműségét. Jelenleg épp egy nehezebb szakaszban vagyok, és a korábbi keserűségek emlékeztetnek, hogy nem lankadhatok, nem lehetek Pató Pál úr, aki még ráér arra, hogy a látása homályos legyen. A feladatom, regenerációm, fizikális kihívások kezelése és a fizikumom karbantartása mellett a mentális oldalt is gyakorlatoztatnom kell, mert a kapott feladatom minden téren próbára tesz és tesztel.

Mindent összevetve, ha pozitívan nézem a dolgot, jó öt évvel ezelőtt az én „feltámadásom”, már ha úgy nézzük, megtörtént, és ezért hatalmas hála van a szívemben a Jóisten felé. Igyekszem rászorgálni a jóságára nap mint nap.

Benyhe Marcell, Budapest